

Ketvirtadienis. Šv. Mišios

Jėzaus Kristaus Auka Golgotoje.
Save paaukojo už visus žmones.
Mūsų asmeninis atsidavimas.
Šventosios Mišios, Kryžiaus
aukos atnaujinimas. Begalinė
Mišių vertė. Mūsų dalyvavimas
Aukoje. Šventosios Mišios,
Bažnyčios ir kiekvieno
krikščionio gyvenimo centras.

2025-04-01

I. Pirmajame Mišių skaitinyje
pasakojama apie tai, kaip Mozė
užtaria savo tautą prieš Jahvę, kad

nebaustų jos už neištikimybę.

Pateikia jaudinančius argumentus:

geras Viešpaties vardas pagonių tarpe, ištikimybė Sandorai, sudarytai su Abraomu ir jo palikuonimis...

Nepaisant išrinktosios Tautos neištikimybės ir išsišokimų Viešpats dar kartą atleidžia. Negana to, Dievo

meilė savo Tautai, o per ją ir visai

žmonijai pasieks aukščiausią

išraišką: *Dievas taip pamilo pasaulį,*

jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad

*kiekvienas, kuris jį tiki, neprazūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą*¹.

Visiškas Kristaus pasiaukojimas už

mus, viršūnę pasiekias Golgotoje, yra

labiausiai įpareigojantis pašaukimas

atsiliepti į Jo didžią meilę kiekvienam

iš mūsų. Ant Kryžiaus Jėzus visiškai

atsidavė Tėvo valiai ir parodė

didžiausią meilę visiems žmonėms,

kiekvienam iš jų: *pamilo mane ir*

*paaukojo save už mane*². Prieš šį

neištiriamą Meilės slėpinį turėčiau

savęs klausti: ką aš darau dėl Jo?
Kaip atsiliepiu į Jo Meilę?

Golgotoje Mūsų Viešpats, Kunigas ir Auka, save aukoja dangiškajam Tėvui, praliedamas savo Kraują, taigi šis tapo atskirtas nuo Jo Kūno. Taip iki galo vykdė Tėvo valią.

Tėvo troškimas buvo, kad įvyktų šio pasaulio Atpirkimas; Jėzus jį priima su meile ir didžiausiu klusnumu. Šis vidinis savęs paaukojimas yra Jo aukos esmė. Tai meilingas beribis atsidavimas Tėvo valiai.

Bet kuriame tikrame pasiaukojime būna keturi esminiai elementai, ir visi jie yra Kryžiaus pasiaukojime: *kunigas, auka, vidinis atnašavimas ir išorinis pasiaukojimo parodymas*. Išorinis parodymas turi būti vidinės nuostatos išraiška. Jėzus miršta ant Kryžiaus, išoriškai parodydamas – savo žodžiais ir darbais – meilingą vidinį atsidavimą. *Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią³*: misija, kurią

man skyrei, pabaigta, aš įvykdžiau
tavo valią. Jis yra, tada ir dabar,
Kunigas ir Auka: *Mes turime didį
vyriausiąjį kunigą, praėjusį pro
dangaus vartus Dievo Sūnų Jėzų, taigi
tvirtai laikykimės tikėjimo
išpažinimo. Mes juk turime ne tokį
vyriausiąjį kunigą, kuris negalėtų
atjausti mūsų silpnybių, o, kaip ir mes,
visaip gundytą, tačiau nenusidėjusį⁴.*

Šis vidinė Jėzaus auka teikia pilną
reikšmę visiems išoriniams jo
savanoriško pasiaukojimo
elementams: nukryžiovimui,
apnuoginimui, įžeidimams...

Kryžiaus auka yra unikali. Kunigas ir
Auka yra vienas ir tas pats
dieviškasis asmuo: įsikūnijęs Dievo
Sūnus. Jėzų Tėvui paaukojo ne
Pilotas ar Kajafas, ar prie Jo kojų
susirinkusi minia. Tai buvo Jis,
atidavęs save pats. Kiekvieną savo
žemiškojo gyvenimo akimirką Jėzus
gyveno tobulai susitapatinęs su Tėvo

valia, bet kaip tik Golgotoje Sūnaus
atsidavimas pasiekia savo
aukščiausią išraišką.

Mes, norintys sekti Jėzumi,
tetrokštantys, kad mūsų gyvenimas
būtų Jo gyvenimo atspindys, savo
šios dienos maldoje turime klausti, ar
mokame jungtis prie Jėzaus
atnašavimo Tėvui, priimant Dievo
valią, kiekvieną akimirką,
džiaugsmuose ir sunkumuose,
dalykuose, kuriais užimta kiekviena
mūsų diena, sunkiausiomis
akimirkomis, kokiomis gali būti
nesėkmė, sielvartas ar liga, ir
lengvomis akimirkomis, kai jaučiame
sielą esant kupiną džiaugsmo.

„Mano Motina ir Valdove, mokyk
mane tarti „taip“, kuris, kaip ir
tavasis „taip“, sutaptų su Jėzaus
šauksmu Tėvui: *non mea voluntas...*
(Lk 22, 42) – tebūna ne mano, bet
Dievo valia“⁵.

II. Norėdami šiandien apmąstyti vienybę, esančią tarp Aukos ir šventųjų Mišių, sutelkime dėmesį į vidinę auką, kuria Kristus aukoja save, su visišku atsidavimu ir meilingu klusnumu savo Tėvui. Šventosios Mišios ir Kryžiaus Auka yra viena ir ta pati auka, nors ir atskirtos laiko; vėl tampa dabartimi ne skaudžios ir žiaurios Golgotos aplinkybės, bet visiškas meilingas Mūsų Viešpaties klusnumas Tėvo valiai. Šis vidinis savęs paaukojimas yra tapatus Golgotoje ir šventosiose Mišiose: tai *Kristaus pasiaukojimas*. Tas pats Kunigas, ta pati Auka, tas pats pasiaukojimas ir klusnumas Dievo Tėvo valiai; pasikeičia išorinė to paties atsidavimo išraiška: Golgotoje – per Jėzaus Kančią ir Mirtį; Mišiose – per sakramentinį, ne kruviną, Kristaus Kūno ir Kraujo atskyrimą duonos ir vyno transsubstanciacijos dėka.

Kunigas Mišiose yra tik Kristaus, Aukščiausio ir Amžinojo Kunigo, instrumentas. Kristus aukoja save kiekvienose Mišiose tuo pat būdu, koku tai padarė Golgotoje, nors dabar tai daro per kunigą, kuris veikia *in persona Christi* (Kristaus asmenyje). Todėl bet kurios Mišios, nors ir būtų kunigo laikomos privačiai, yra ne privatus veiksmas, o Kristaus ir Bažnyčios veiksmas, kuri aukojama auka mokosi aukoti save kaip visuotinę auką ir skiria viso pasaulio išganymui vienintelę ir begalinę Kryžiaus aukos atperkamąją galią“⁶.

Per kiekvienas Mišias save aukoja pats Kristus, rodydamas meilimą atsidavimą savo dangiškajam Tėvui, šiandien išreikštą duonos Konsekracija ir – atskirai – vyno Konsekracija. Tai kulminacinė šventųjų Mišių akimirka, esmė, branduolys.

Šios dienos malda - gera proga ištirti, kaip dalyvaujame šventosiose Mišiose. „Ar esate čia su tokiu pačiu nusiteikimu, su kuriuo Švenčiausioji Mergelė buvo Golgotoje, laikydami save esant to paties Dievo ir tapačios aukos atlikimo akivaizdoje?“⁷. Meilė, visiškas susitapatinimas su Dievo valia, savęs paaukojimas, bendraatpirkimo įkarštis.

.....

III. Mišių Auka, būdama iš esmės tapati Kryžiaus Aukai, turi begalinę vertę. Per kiekvienas Mišias Dievui Tėvui aukojami begaliniai garbinimas, padėka ir atsilyginimas, nepriklausomai nuo dalyvaujančiųjų ir celebranto konkrečių nusiteikimų, nes Kristus yra pagrindinis Aukotojas ir aukojama Auka. Vadinasi, nėra tobulesnio būdo *garbinti* Dievą, kaip Mišių aukojimas, kur Jo Sūnus Jėzus Kristus aukojamas kaip Auka, pats

veikdamas kaip Vyriausiasis
Kunigas.

Taip pat nėra tobulesnio būdo dėkoti Dievui už visa, kas yra, ir už jo nuolatinį gailestingumą mums: nieko negali būti mielesnio Dievui kaip altoriaus Auka. Kaskart, kai laikomos šventosios Mišios, dėl begalinio Kunigo ir Aukos orumo atsilyginama už visas pasaulio nuodėmes: kalbama apie vienintelį ir tinkamą atsilyginimą, prie kurio turime jungti savo atsisteisimo aktus. Tai vienintelė pritinkama auka, kurią galime atnašauti mes, žmonės, ir per ją gali įgyti begalinės vertės mūsų kasdieninis darbas, mūsų skausmas ir mūsų džiaugsmas. Šventosios Mišios „tikrai yra krikščioniškojo pasaulio širdis ir centras“⁸. Šioje šventoje Aukoje „įrašyta tai, ką giliausio turi kiekvieno žmogaus gyvenimas: tėvo, motinos, vaiko, senelio, berniuko ir mergaitės, profesoriaus ir studento,

išsilavinusio žmogaus ir paprasto žmogaus, vienuolės ir kunigo gyvenimas. Kiekvieno be išimties. Tai čia žmogaus gyvenimas Eucharistijos dėka įsiterpia į gyvojo Dievo slėpinį“⁹.

Kiekvienų Mišių vaisiai yra begaliniai, bet mumyse juos sąlygoja mūsų asmeniniai nusiteikimai, ir todėl jie riboti.

Mūsų Motina Bažnyčia kviečia mus dalyvauti aukščiausiam akte, koks įvyksta kiekvieną dieną, sąmoningai, aktyviai ir pamaldžiai¹⁰. Ypač turime stengtis būti dėmesingi ir susikaupę Konsekracijos momentu; tomis akimirkomis stenkimės įsismelkti į sielą to, kuris sykiu Kunigas ir Auka, į jo meilingą pasiaukojimą Dievui Tėvui, kaip įvyko Golgotoje. Tada ši Auka bus centrinis mūsų kasdienio gyvenimo taškas, kaip yra centrinis visos liturgijos ir Bažnyčios gyvenimo taškas. Mūsų vienybė su

Kristumi Konsekracijos akimirką bus tuo pilnesnė, kuo labiau susitapatinsime su Dievo valia, kuo labiau būsime pasirengę aukotis. Vienybėje su Sūnumi aukojame Tėvui šventąsias Mišias ir sykiu aukojame pačius save Jam, su Juo ir Jame. Šis vienybės aktas turi būti toks gilus ir tikras, kad persmelktų visą mūsų dieną ir lemiamai paveiktų mūsų darbą, mūsų santykius su kitais, mūsų džiaugsmus ir nesėkmes – viską.

Jei tuomet, kai ateina Komunijos akimirka, Jėzus mus randa su šiais pasiaukojimo, meilingo tapatinimosi su Dievo Tėvo valia nusiteikimais, argi jis darys ką kita, kaip išlieti mumyse Šventąją Dvasią, su visomis jos dovanomis ir malonėmis? Turime daug pagalbų, kad gerai gyventume šventąsias Mišias. Tarp kitų – pagalba angelų, kurių „tuomet visada dalyvauja gausiai, kad savo buvimu pagerbtų šį šventą slėpinį. Jei

jungiamės prie jų toje pačioje
dvasioje, neabejotina, kad turime
palankiai nuteikti Dangų, kai
triumfuojanti Bažnyčia ir kovojanti
Bažnyčia prisideda prie Mūsų
Viešpaties draugijos šiame
dieviškame akte, kad (Jame ir per Jį)
laimėtų mums Dievo Tėvo širdį ir
pelnytų mums visokeriopą Jo
gailestingumą“¹¹. Kreipkimės į juos,
kad išvengtume neatidumų, ir
stenkimės su didesne meile puoselėti
šį unikalų metą, kai dalyvaujame
Kryžiaus Aukoje.

.....

1 Jn 3, 16.

2 Gal 2, 20.

3 Lk 23, 46.

4 Žyd 4, 14–15.

5 Šv. Chosemarija, *Kryžiaus kelias*, IV, 1.

6 Šv. Paulius VI, Enc. *Mysterium Fidei*, 1965 m. rugsėjo 3 d., 4.

7 Šv. Arso klebonas, Pamokslas apie nuodėmę.

8 Šv. Jonas Paulius II, Homilija Venegono seminarijoje, 1983 m. gegužės 21 d.-

9 Šv. Jonas Paulius II, Homilija uždarant XX Nac. Italijos Eucharistinį kongresą, 1983 m. gegužės 25 d.

10 Plg. Vatikano II Susirinkimas, Konst. *Sacrosanctum Concilium*, 48 ir 11.

11 Šv. Pranciškus Salezietis, *Išganymo kelias*.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/
ketvirtadienis-sv-misios/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/ketvirtadienis-sv-misios/) (2025-08-10)